

- ii) naruszenie art. 55 ust. 2, 3 i 4 rozporządzenia delegowanego Komisji 2018/625 oraz naruszenie zasad rzetelnego procesu i postępowania kontradyktoryjnego, określonych w art. 47 karty praw podstawowych;
 - iii) naruszenie art. 54 ust. 1 lit. a), b), c) i d) decyzji Prezydium Izb Odwoławczych 2020–1 z dnia 27 lutego 2020 r. i art. 27 ust. 4 rozporządzenia delegowanego Komisji 2018/625 oraz naruszenie zasad rzetelnego procesu i postępowania kontradyktoryjnego, określonych w art. 47 karty praw podstawowych;
 - iv) naruszenie lub niewłaściwe zastosowanie art. 18 ust. 1 akapit drugi lit. a) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.
- Naruszenie lub niewłaściwe zastosowanie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001 oraz art. 10 ust. 2 i 3 rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2018/625.

Skarga wniesiona w dniu 28 września 2020 r. – Tirrenia di navigazione / Komisja

(Sprawa T-593/20)

(2020/C 378/54)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Tirrenia di navigazione SpA(Rzym, Włochy) (przedstawiciele: B. Nascimbene i F. Rossi Dal Pozzo, avvocati)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w części wskazanej w skardze a w szczególności w odniesieniu do art. 2, 3 i 4;
- tytułem ewentualnym, stwierdzenie nieważności art. 6 i 7 decyzji, które nakazują odzyskanie domniemanej pomocy, stwierdzając, że odzyskanie odbywa się w sposób bezzwłoczny i skuteczny;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarga jest skierowana przeciwko art. 2, 3, i 4 decyzji C (2020) 1110 final z dnia 2 marca 2020 r. W decyzji tej Komisja stwierdziła, że rekompensaty z tytułu obowiązku użyteczności publicznej przyznane spółce Tirrenia AS od 2009 r, a następnie jej nabywcy, przedsiębiorstwu Compagnia Italiana di Navigazione, za świadczenie usług przewozu promowego we Włoszech są zgodne z uregulowaniami Unii Europejskiej w dziedzinie pomocy państwa.

Stwierdziła ona z drugiej strony, że inne środki przyznane na rzecz Tirrenia AS są niezgodne z uregulowaniami Unii Europejskiej w dziedzinie pomocy państwa. Komisja uznała ponadto, że rekompensaty z tytułu obowiązku użyteczności publicznej przyznane w latach 1992 à 2008 na rzecz spółek z dawnej grupy Tirrenia (Adriatica, Caremar, Saremar, Siremar i Toremar) są zgodne z uregulowaniami Unii Europejskiej w dziedzinie pomocy państwa z wyjątkiem pomocy dotyczącej konkretnej trasy, która to pomoc została uznana za niezgodną.

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 107 ust. 1 i art. 108 ust. 2 TFUE, a także wytycznych z 2004 r. w sprawie ratowania i restrukturyzacji.

- Skarżąca podnosi w tym względzie, że z zaskarżonej decyzji Komisja naruszyła prawo przy zastosowaniu art. 107 ust. 3 lit. b) TFUE, a także w odniesieniu do wytycznych z 2004 r., ponieważ uznała, że pomoc przyznana na ratowanie spółki Tirrenia AS została przedłużona niezgodnie z prawem i była niezgodna z rynkiem wewnętrznym.
- W tym względzie skarżąca wyjaśnia, że:
 - a) plan restrukturyzacji istniał przed upływem przedmiotowego sześciomiesięcznego terminu; plan ten był „realistyczny, spójny i dalekosiężny”, aby przywrócić rentowność części przedsiębiorstwa Tirrenia w zależności od wyników, został całkowicie i w pełni wdrożony dzięki prywatyzacji części przedsiębiorstwa Tirrenia;
 - b) całkowite oddanie w ramach jednej płatności całej kwoty pomocy na ratowanie w zupełności wypełniło zobowiązanie do zwrotu pożyczki zagwarantowanej na sfinalizowane procesu prywatyzacji przy wykorzystaniu kwot uzyskanych z tytułu ceny zbycia aktywów przedsiębiorstwa;
 - c) dochowana została podstawowa zasada, na której była oparta decyzja w sprawie ratowania, a mianowicie umożliwienie części przedsiębiorstwa Tirrenia zapewnienia ciągłości usług transportu morskiego za pomocą czasowego i podlegającego zwrotowi środka wsparcia, bez powodowania przerwy w istotnej usłudze publicznej w okresie aż do zakończenia procesu prywatyzacji.

2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia art. 107 ust. 1 i art. 108 ust. 2 TFUE w odniesieniu do zwolnienia z zapłaty niektórych podatków.

- Skarżąca podnosi w tym względzie, że sporne zwolnienie podatkowe podlega warunkom określonym w sposób ogólny w odniesieniu do postępowań upadłościowych i że, jak zostało to przyznane w zaskarżonej decyzji, obecnie nie można jeszcze przewidzieć, czy będzie mogła spełnić warunek dotyczący istnienia dodatniej różnicy pomiędzy aktywami przedsiębiorstwa na początku nadzwyczajnego postępowania administracyjnego z jednej strony i aktywami pozostałymi pod koniec nadzwyczajnego postępowania administracyjnego z drugiej strony.
- W związku z tym zwolnienie z podatku dochodowego od osób prawnych jest całkowicie uzależnione od wystąpienia zdarzeń przyszłych i niepewnych, co do chwili obecnej uniemożliwia konsolidację wszelkich korzyści spółki Tirrenia AS i czyni całkowicie potencjalnym, jak zostało to przyznane w zaskarżonej decyzji, wystąpienie takiej korzyści w przyszłości. W konsekwencji, w świetle wszystkich warunków przewidzianych w prawie krajowym, aby uzyskać przedmiotową korzyść, nie można powiedzieć, że hipotetyczna korzyść wynikająca ze zwolnienia z podatku została uzyskana przez spółkę Tirrenia AS. Wobec tego wspomniane zwolnienie nie mieści się w zakresie pojęcia pomocy państwa w rozumieniu art. 107 ust. 2 TFUE, a więc nie stanowi pomocy państwa.
- Ponadto, w dalszym ciągu zakładając, że warunki przedmiotowego zwolnienia podatkowego będą mogły zostać w przyszłości spełnione, wątpliwe jest, czy stanie się tak przy całkowitej likwidacji spółki Tirrenia.
- Skarżąca wyjaśnia, że gdyby przedmiotowy środek miał rzeczywiście stanowić korzyść, Tirrenia AS nie uczestniczy w wymianie handlowej w Unii ani nie zajmuje żadnej pozycji na rynku krajowym, którą mogłaby utrzymać lub poprawić, i w ten sposób zmniejszyć szanse przedsiębiorstw z siedzibą w innych państwach członkowskich na wejście na rynek włoski.

3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia zasady pewności prawa i zasady dobrej administracji w związku z czasem trwania postępowania.

- Skarżąca twierdzi, że czas trwania postępowania wyjaśniającego, którego dotyczy niniejszy zarzut, był zbyt długi, wbrew zasadzie pewności prawa i dobrej administracji.